

Генералъ Гурко отъ своя страна дочака до 12 ч., но понеже отъ турския лагеръ не се явяваше никой, той испрати една партия отъ ловджии да видятъ какво става на прѣвала. Последнитѣ скоро влѣзоха въ свѣзка съ сѣверния отрядъ и извѣстиха за станалото генералу Гурко.

Вечерта Орловския полкъ остана на прѣвала, а частитѣ на Передовоя отрядъ на другия день се съсрѣдоточиха въ Казанлъкъ.

Тѣй се извърши завладѣването на втората отбранителна линия — на Балканитѣ и завземането на единъ отъ най важнитѣ проходи, съ което се отваряше сега свободенъ пѣтъ къмъ Одринъ и Цариградъ.

При бързото си отстъпление турцитѣ оставили всичкитѣ свои лагерни принадлежности, 6 полски 8-ми сант. круповски оръдия съ около 500 снаряди; 3 планински оръдия отъ които двѣтѣ безъ затвори, съ около 3000 гранати къмъ тѣхъ; много пушки и патрони и нѣколко знамена-значки. Бѣха оставени сѣщо подъ зашитата на червения кръстъ и турскитѣ ранени и болни войници, а реломъ съ тѣхъ като иронии на сѣдбата — цѣла грамада отрѣзани и изуродовани глави на русскитѣ войници отъ Орловския полкъ, стрѣлкитѣ и пластунитѣ.

Общитѣ загуби за изпълнението на тѣзи операция не надминаваха 500 души, а добититѣ резултати бѣха отъ първостепенна важность. Появяването на Передовоя отрядъ произведе силна тревога въ турскитѣ правящи кръгове. Въ Цариградъ вече считаха, че Турската империя се намира на края на загниването и въ тѣзи смисълъ се рисувахе положението на разнитѣ турски военачалници, които, въ името на вѣрата и отечеството, се приканваха къмъ най отчаяни дѣйствиия за да се излѣле отъ това опасно положение. Главнокомандующия на Дунавската армия Абдулъ-Керимъ паша биде смѣненъ и вмѣсто него назначиха Мехмедъ-Али паша. Движението на Черногорската армия на Сулеймаиъ паша